

PROLOG

Každou chvíli se rozprší, ale rozhodne se to risknout. Pokud přidá do kroku, měla by dorazit domů dřív, než se černé mraky letící nad střechami domů ocitnou nad ní. Když to vezme zkratkou přes les, bude doma za sedm minut.

Celý den byla zavřená za neprodyšnými kamennými zdmi. Má pocit, že jarní pukání pupenů a rozvíjení lístků jde zcela mimo ni. A teď, když je konečně venku, se počasí náhle úplně změní, skoro jako by se jí vysmívalo.

Zabalí se do bundy a vyrazí. Je jí poněkud těsná, nové tenisky jí dřou a připadá si neohrabaná. Uvědomí si, že je to kvůli všem těm hádkám, které musela přes den vytrpět.

Mrak vrhá stín na bílošedou nemocniční fasádu za jejími zády a ona zaslechne bubnování kapek na plechové střeše. Zrychlí.

Když vkročí na lesní cestu, utichne vše kromě stromů, které se kymácí stále silněji. Za chvílku dorazí k cyklostezce. Už jen tři minuty. Jakmile ji tato myšlenka napadne, celý les je ozářen mocným bleskem. Na sekundu vidí všechno okolo zřetelně, každý list, jehličí i stéblo trávy se jí v bílém světle vpaluje do sítnice.

Podvědomě odpočítává sekundy, jako to dělá už od dětství.

Sedm.

Hrom zaduní jako zemětřesení.

Když na druhé straně lesa spatří vily a obytné domy, uleví se jí. Nebe je černé jako uhl. První kapky jí dopadají na zátylek s překvapivou silou.

Přes hlavu si přetáhne kapuci a ruce vrazí do kapes.

Svět se rozzáří dalším bleskem, v hlavě jí vznikne další fotografie.

Počítá. Tři sekundy.

Bouře je náhle nad ní. Déšť prudce udeří do asfaltu, lidé na zahrádkách panikaří a nosí dovnitř oblečení, polštáře a další věci, co stihnou v rychlosti popadnout. Země se vaří v bílé pěně a oblečením a botami prosakuje vlhko.

Už jen dvě minuty, povzbuzuje se, když odbočuje mezi obytné domy na ulici Gustava Kjellberga. Další blesk, ale teď prší tak silně, že ho zahlédne jen jako slabý záblesk. A následný hrom přes kapky dopadající na kapuci neslyší.

Rozběhne se a myslí na to, jak si hned po příchodu domů dá horkou sprchu.

V tu chvíli si jí všimne. Na ulici před jejím domem stojí bílá dodávka. Když prochází okolo, otevřou se její zadní dveře a z nich vyskočí dva černě oblečení muži.

Zboku se k ní přibližuje stín. Ještě než se stihne otočit, ucítí na ústech látku a předloktí jí sevře něčí ruka. Pokouší se vykřiknout, ale je slyšet pouze utlumený záchvěv vlhké látky.

Muži se k ní přiblíží, ale do obličeje jim nevidí. Popadnou ji, jejich ruce jsou všude.

Kouše, kope a škrábe. Párkrát je zasáhne, ale jejich sevření nepovolí ani o milimetr.

Zmítá se jako posedlá, sápe se po všem, na co dosáhne. Lapá po dechu.

Cítí, jak se jí zmocňuje závrať, jak její tělo ztrácí vědomí.

Chodidla se jí odlepují od chodníku. Je ve stavu beztlíže, děšť jí dopadá přímo na obličej.

Dopad na tvrdou podlahu. Opětovné bouchnutí dvou dveří.

Když se probudí, leží na jiné podlaze. Hlava jí třeští a vidí rozmazaně. Když se jí zrak projasní, skrze škvíru v pásce na očích něco spatří. Kresbu žilek na širokém dřevěném prkně, která se podobá čepici vánočního skřítky.

Pomalou zase začíná cítit své tělo. Leží na boku, s rukama svázanýma za zády. Když se jimi pokusí pohnout, zápěstí jí zabolí tak strašně, že chce vykřiknout, ale nedokáže vyplivnout látkový rouбіk. Dokonce i nohy má okolo kotníků a kolenou svázané tlustými provazy.

Pokouší se zvednout hlavu, ale svaly ji neposlouchají. Má pocit, jako by byla v mdlobách několik hodin. Džíny a svetr má provlhlé, ale bundu na sobě už nemá.

Kde to jsem? Kdo mě sem přivezl?

Slyší jen rytmus tichého bubnování děště do plechové střechy.

Vtom se otevřou dveře. Někdo kráčí rozhodnými kroky po prkenné podlaze.

Vidí jen pár hnědých bot s koženými štrápci, který se zastaví metr před ní, u kresby žilek ve tvaru vánočního skřítky. Jsou široce rozkročené, se špičkami vytočenými ven, levá bota netrpělivě podupává.

Pak se bota zklidní a v místnosti se rozhostí napjaté ticho.

Něco zachrastí. Od osoby stojící před ní se k ní snese stín.

Zatočí se jí hlava. Rozhostí se tma.

V posledním okamžiku zaslechne zvonění mobilního telefonu.

1

STOCKHOLM,
NEDĚLE 27. DUBNA 2014

Nathalie Svenssonová poděkovala za šampaňské, sklouzla z barové stoličky a opustila štědrého, avšak necharismatického burzovního makléře, jehož jméno už zapomněla. Byl příliš plachý a bez smyslu pro humor. Určitě by mu trvalo několik týdnů, než by se odhodlal k něčemu jinému než ji jen pozvat na další skleničku. Navíc měla tušení, že je ženatý, byť tvrdil opak; když poprvé pozvedl svou sklenici, všimla si na opáleném levém prsteníčku světlého proužku kůže.

K šatně odcházela nejistým krokem. Uvědomila si, že za to nemůžou jen nové boty od Diora na vysokých podpatcích a barevná světylka disko koule, která se otáčela pod stropem. Kromě sklenice šampaňského vypila během večere ještě jedno suché martini a půl láhve vína. Věrna svému zvyku sice střídala alkohol a minerálku, ale i tak si očividně dopřála víc, než snesla.

Vyzvedla si kabát a zeptala se překvapivě čilého garderobiéra, kolik je hodin. Usmál se na ni a odpověděl: „Půl čtvrté, mám vám objednat taxi?“

„Děkuji, to není třeba,“ odvětila a opustila podnik.

Ve frontě před Café Opera stál tucet lidí. Hlídači právě vpouštěli vchodem pro VIP dovnitř dva mladíky. Zнала je z televize, nejspíš se objevili v X-Faktoru, Idolu nebo nějaké další z talentových soutěží, na které měla ve zvyku po návratu z práce domů nepřítomně civět.

Copak lidi nikdy nemají dost, přemítala a uvědomila si, že odpověď na tuto otázku je ona sama. Poděkovala s úsměvem hlídači, který před ní nadzvedl šňůru, soustředila se na to, aby vypadala střízlivě, a vydala se k pěší zóně mezi parkem Kungsträdgården a náměstím Karla XII.

Vzduch byl chladný. Nad ulicemi a náměstími se rozprostírala příjemná tma. Potřebovala se projít, aby se před cestou vlakem do Uppsaly alespoň trochu probrala. Možná, že si dokonce zvládne jít zaběhat na svou obvyklou běžeckou trasu okolo ostrova Djurgården. I když vypadala na svých čtyřicet pět let dobře, poslední dobou si povšimla, že jakmile se přestane hýbat, pár kilo přibere. Vždycky byla baculatá, ale zaoblená na těch správných místech, a sama se považovala za hezkou. Typická „plus size model“, jak říkávala Tyra Banks v pořadu *America's Next Top Model*. Ale i křivky mají své meze. Od chvíle, kdy překročila svou ideální váhu, se cítila spíše opuchlá než svůdná.

Proto si koupila pár běžeckých bot se svítícími podrážkami a nutila se chodit třikrát týdně běhat (někdy dvakrát, nebo taky vůbec, když se mohla vymluvit na počasí), byť sport nesnášela a vždy tvrdila, že si na zkouškách se sborem v Ekeby zacvičí dostatečně. Běhání bylo stejně nudné jako sledování sportu v televizi, ale alespoň u toho mohla poslouchat Backstreet Boys, One Direction nebo jinou chlapeckou skupinu, o které se nezmiňovala ani kolegům, ani přátelům ve sboru.

Zvláštní, pomyslela si, když uhýbala cyklistovi, který se řítí po cyklostezce směrem k Opeře: Poprvé od začátku mého nového života jsem se rozhodla jít domů sama.

Posledního půl roku, co měla pronajatý jednopokojový byt na ulici Artillerigatan, jezdila do Stockholmu každý víkend, kdy u sebe neměla

děti, a dokonce i některé večery v týdnu, aby se setkala s muži, se kterými se seznámila na internetu či v hospodě.

Po devítiletém vztahu s Håkanem, v němž se cítila každým dnem otrávenější a stále víc se uzavírala do sebe, se utrhla z řetězu. Udělala to, o čem tajně snila, roztáhla křídla a zjistila, že ji stále ještě unesou.

Na začátku postupovala opatrně, ale po pár úspěšných leteckých pokusech a se zvednutým sebevědomím se odvážila vyrazet na stále delší jízdy. Romantické večere, šílené výlety a skvělý sex. Nové vjemy, nová těla, nový smích. Už bylo načase.

Až do rozchodu se vždy pokoušela zapadnout. Ve škole byla ambiciózní, snaživá a ve všech předmětech dostávala nejlepší známky. Po maturitě na gymnáziu nevěděla, co chce dál dělat. Věděla jen, že chce vykonávat respektovanou profesi, kde by mohla pomáhat lidem. Proto se zapsala na medicínu. Navzdory trémě a pocitu, že na to nikdy nebude mít, své volby nelitovala. Vztahu s Håkanem litovala o to víc.

Kvůli němu zabředávala během let stále hlouběji do role manželky advokáta a matky, která nemá jiné ambice než vystavovat na odiv svůj dokonalý vzhled a jednou týdně stát v zadní řadě sboru a zpívat. Její vlastní úspěchy coby vědkyně a psychiatricky se v Håkanově světě zaměřením na peníze nikdy nepočítaly. Z bezpečí se stala šed' a ona se s tím smířila.

Až do jednoho úterního večera dva týdny po jejích čtyřicátých pátých narozeninách, kdy vyndávala nádobí z myčky, stejně systematicky a pečlivě jako vždy. V tu chvíli jako by ji dohonil všechnen ztracený čas, jako by se všechny potlačené pocity spojily do jednoho a rozhodly se prorazit ven z vězení, které si sama pro sebe postavila. Tehdy to ještě nevěděla, ale rozhodla se opustit Håkana, ještě než zavřela dvířka myčky.

Ted' měla v úmyslu všechna ztracená léta dohnat, a chtěla to dělat naplno. Její život už nebude černobílý, promění se v barevný. Nehodlala už promarnit ani sekundu.

Potají vyměňovala kousky svého dne zaplněné prací, dětmi a obtížnou matkou za svobodu, půvab a volné vztahy. Znovu se cítila přitažlivá a šťastná a došlo jí, že taková v nitru byla vždy. Čím měla své tělo raději, tím víc se líbilo také mužům.

I když ji kvůli Tee a Gabrielovi často dostihlo špatné svědomí, dařilo se jí ho potlačovat. Ujišťovala samu sebe, že jim je také lépe. Gabriel vykazoval méně známek ADHD a většinu druhého pololetí druhé třídy zvládl bez asistenta. Tichá a chytrá Tea si konečně začala ve školce hrát s kamarády, místo aby seděla ponořená v knihách a počítačových hrách. A především její děti získaly čilejší a šťastnější maminku.

Velký problém představoval Håkanův požadavek na výhradní péči o děti. Ona žádala samozřejmě péči střídavou a věděla, že on ji vlastně chce taky. Kromě její sebestřednosti a nezodpovědnosti neměl žádné argumenty. Advokátka, kterou si najala, tvrdila, že Håkan nemá šanci výhradní péči získat. Chtěl ji tak jen potrestat. Což jí opětovně potvrdilo, že udělala dobře, když ho opustila.

Občas ji napadlo, že Håkan prohlédl, co dělá ve Stockholmu – že vůbec nepřespává u Louise, že návštěv divadla a opery vůbec není tolik, kolik tvrdí.

Ale ne, uvažovala. Pokud by o jejím dvojím životě věděl, vmetl by jí ho do tváře. Nejhorší bylo, že by se ho při boji o děti nezdráhal použít jako argument.

Nejvyšší čas, abych začala žít svůj vlastní život, opakovala si. Byť to k nejlepším létům měla už jen kousek, koloběh času jí teď připadal tak reálný jako nikdy předtím. Vykvetla stejně pozdě jako letošní jaro, ale o to déle bude kvést.

Minula náměstí Blasieholmstorg a pokračovala směrem k nábřeží. Podpatky jí klapaly po chodníku a jejich klapot se rozléhal mezi kamennými zdmi, jako by byla ve spícím městě jediným živým člověkem.

Jako obvykle se vyhýbala koččím hlavám a ráda si kousek zašla, jen aby mohla jít po hladké dlažbě.

Před aukční síní Bukowskis se náhle zastavila. Znovu to pocítila. Ten výrazný nepokoj, pocit, že ji někdo pronásleduje.

Vyděšeně se ohlédla. Všude ticho, nikde nikdo. Zhluboka se nadechla a rozhlédla se, zkoumala vchody, rohy domů a sochu koně na náměstí.

Máš bujnou představivost, uklidňovala se a pokračovala dál. Vyčinila si za přehnanou reakci, ale věděla, co za to může. Osoba v tmavě zelené bundě, která se poslední měsíc objevovala snad všude, kde se jen nachomýtla. Nikdy ho nebo ji neviděla zblízka, jen zdálky – před vchodem do nové budovy psychiatrie, před IKEA v Boländerna a na schodech Carolina Rediviva, uppsalské univerzitní knihovny. Dotyčný měl normální postavu, modré džíny a na hlavě vždy tmavě zelenou kapuci, aby mu nebylo vidět do obličej.

Zpočátku si myslela, že jde o pouhé náhody, ale na to, aby to náhoda byla, k tomu docházelo podezřele často.

Netušila, kdo to může být. Samozřejmě že měla spoustu bláznivých pacientů, a když někomu odmítla napsat neschopenku či recept na lék ze seznamu narkotik, tak jí občas vyhrožovali. Ale žádné konkrétní podezření neměla.

Jako od lékařky se od ní očekávalo, že půjde příkladem, obzvláště poté, co loni na jaře obdržela cenu *Munken* pro nejlepšího pedagoga lékařské fakulty. Studenty by zcela jistě překvapilo, kdyby věděli, čemu se věnuje ve volném čase.

Nemůže to mít něco společného s tím, že je nyní jako přední švédská odbornice na antisociální poruchy osobnosti neoficiální členkou skupiny profilování pachatelů státní kriminálky? Její disertační práce o potlačených vzpomínkách u psychopatů vzbudila velkou pozornost a loni v červenci se v Malmö zúčastnila vyšetřování vraždy prostitutky.

Nebo to byl možná některý z mužů, co potkala? Neurochirurg, tesař či básník, co psal do šuplíku?

Ne. I když někteří byli zklamaní, když jim vysvětlila, že se s nimi už znovu setkat nechce, žádný z nich nebyl vyloženě zdrcený.

Nathalie se ohlédla přes rameno. Ulice byla prázdná a její vyděšené srdce se zklidňovalo. Občas – když byl Håkan obzvláště neodbytný – ji napadlo, že to je on. Že s ní hraje idiotskou hru, aby ji vyděsil. Ale tahle konstrukce byla tak chatrná, že se rozpadla ve chvíli, kdy ji blíže prozkoumala. Håkan byl navíc tento víkend v Oslu na konferenci.

Zastavila se u stánku Nybrogrillen a objednala si čokoládové mléko Pucko a zapečené párky s dvojitou přílohou. Mladík za pultem unaveně přikývl. Za chvíli jí podal objednané rychlé občerstvení. Hltavě jedla a pila, cítila, jak se jí projasňuje mysl.

Když přecházela ulici Birgera Jarla, něco jí v kožené bundě zavibrovalo. Vylovila mobil a viděla, že jí přišla textová zpráva.

Ahoj, jsi vzhůru? Jdu domů z R. Chceš se sejít? Rickard.

Po těle se jí rozlilo teplo a usmála se. Nejspíš vyrazí domů z baru Riche.

Ráda. Stojím před tvým pracovištěm. ☺

Představě, že ji bude uhánět mladá vycházející hvězda Činohry, by se před pár měsíci vysmála stejně jako tomu, že bude sedět v Riche na baru v černých šatech s hlubokým výstřihem a ledabyly se kymáčet na vysokých podpatcích, malinově zbarvené vložky jejich bot budou zářit a dokonale jí ladit s kabelkou.

Ta noc v jeho bytě před pouhými pár týdny byla nepřekonatelná. Na okamžik zavřela oči. Vybavila si jeho ruce na svém těle, jeho chraplavý hlas a jeho výdrž.

Stála tam s mobilem v ruce a čekala, ale žádná odpověď nepřicházela. Když uběhla minuta, postavila se na schody nad bronzovou hlavu Strindberga a přeletěla pohledem vodu. Na nebe se jako ruměnc vkrádal nad zábavním parkem Gröna Lund úsvit. Připadala si stejně nesmělá a žhnoucí jako ranní světlo.

Jedna z vlajek nad ní se zatřepetala a vtáhla ji zpátky do reality. Látkové praporky upoutávaly na *Hamleta* s Rickardem v hlavní roli a na moderní verzi opery *Don Juan*, unikátní spolupráci divadla a Opery. Táta ji a Louise pozval na páteční představení, pokud si dobře vzpomíná.

Znovu mrkla na displej. Stále žádná odpověď. Nechtěla vypadat nedočkavě, a tak se rozhodla, že půjde domů, ale přesně v té chvíli mobil zavibroval.

Za 10 min na Karlově nám.

Aby neměl dojem, že je snadno dostupná, vyčkala s odpovědí deset vteřin.

Ok.

Konverzaci vymazala, ostatně jako vždy od té doby, co jí Håkan slídl v mobilu, a vyrazila směrem k náměstí.

Mezi ulicemi Artillerigatan a Jungfrugatan procházela okolo Louisiny kliniky plastické chirurgie. Prohlédla si vystavené fotografie krásných mužů a žen a pouvažovala nad Louisiným návrhem, že by jí udělala modelaci prsou a liposukci břicha. „Sama jsem si to po rozvodu s Frankem nechala udělat a ani jeden den jsem toho nelitovala,“ vysvětlovala jí Louise jednoho večera, když popíjely v restauraci Sturehof. „A udělala bych ti samozřejmě cenu.“

Ano, proč ne, pomyslela si Nathalie a zkusmo si sáhla na prsa. S pevností i velikostí byla celkem spokojená, ale jak se říká – proč vzít za vděk dobrým, když to může být ještě lepší?

Vzpomněla si na Rickarda a vyrazila dál. Když došla až k mostu, obrátila se k vodě a rudnoucímu nebi zády a zabočila do ulice Narva-vägen.

Prošla okolo Frankova vchodu, který byl přímo proti Historickému muzeu. Zauvažovala, jestli se jí dnes večer neozval proto, že je v práci. Většinou se s ní chtěl vidět, když byla v hlavním městě. Louise i Frank s ní po rozvodu znovu navázali kontakt. Louise chtěla mít přítelkyni, se kterou by mohla probírat drby a vyhazovat si z kopýtka, Frank chtěl kamarádku, které by se mohl svěřovat.

Zkontrolovala čas. Zprávu jí poslal před čtvrthodinou. Přijdu právě včas, pomyslela si.

Zrovna když chtěla vejít na přechod u Karlova náměstí, spatřila Rickarda. Stál kousek od fontány, pohled upřený na mobilní telefon. Zvedla ruku a chtěla na něj zavolat, ale zarazila se, když si všimla postavy, která se spěšně zvedla z lavičky u fontány. Rozhodným krokem šla – nebo možná šel? – přímo k Rickardovi, který k ní stál obrácený zády.

Odras vody se zaleskl na něčem, co měl neznámý v ruce.

Nathalie přimhouřila oči, aby v pološeru lépe viděla.

Ozvala se tupá rána. Rickard se zhroutil na zem. Neznámý ho chytil pod pažemi, dovedl k fontáně, vytáhl na její okraj a shodil ho do vody.

Nathalie nechápala, co se to před ní odehrává. Nervové dráhy propojující smysly s myšlenkami jako by se jí zablokovaly.

Neznámý odběhl ke kolu, které stálo opřené o jeden z jilmů rostoucích okolo fontány. Při pohledu na tmavou bundu Nathalii ztuhla krev v žilách.

Stála tam jako zkamenělá a nevěřičně na něj hleděla.

Žádná kapuce, nýbrž tmavá čepice stažená do obličejce. Díky ranímu šeru a tmavému oblečení zůstal jeho obličej skrytý ve stínu.

Až když neznámý odjel na kole směrem ke stanici metra, rozběhla se k fontáně.

Blížila se k ní krok za krokem a měla pocit, že běží nekonečně pomalu.

Když k ní doběhla, jako první spatřila červené zrcadlo krve, která se rozlévala okolo Rickardovy hlavy jako svatozář.

Ležel na zádech s přivřenýma očima, černé pohorky se dotýkaly dna fontány, šedý kabát ztmavl a potopil se.

Vlezla do vody.

„Rickarde?“ slyšela se říkat, napůl tázavě.

Slova zanikla v šumění fontány.

Chytila ho za zátylek a vytáhla mu hlavu z vody. Krev z ní tekla proudem, na ruce ucítila lepkavé teplo.

Rickard zalupal po dechu a pokusil se na ni podívat. S vypětím všech sil pozvedl jednu ruku a sevřel jí paži. Zastřeným hlasem zasípal: „Vi... vi... vi...“

Jeho pohled pohasl. Brada mu klesla na hrud', tělo jí v pažích zvláčnělo a ztěžklo na dvojnásobek.

V hlavě měla dvě myšlenky.

To není pravda.

Adam.